21 Ιανουαρίου, 1929

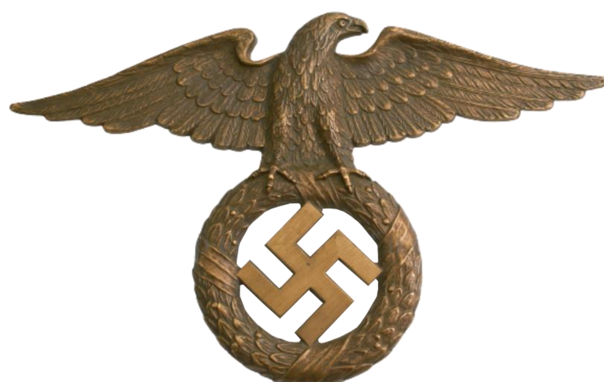

Der Jude
(Ο Εβραιος)

21 Ιανουαρίου, 1929

Ο Εβραίος

Μια πραγματεία του Γιόζεφ Γκαίμπελς που δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στις 21 Ιανουαρίου 1929 στην εφημερίδα Der Angriff (Η Επίθεση)

Όλα τα ζητήματα συζητούνται ανοιχτά στη Γερμανία και κάθε Γερμανός διεκδικεί το δικαίωμα να αποφασίζει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο για όλα τα ζητήματα. Ο ένας είναι καθολικός, ο άλλος προτεστάντης, ο ένας εργαζόμενος, ο άλλος εργοδότης, ο καπιταλιστής, ο σοσιαλιστής, ο δημοκράτης, ο αριστοκράτης. Δεν υπάρχει τίποτα ατιμωτικό στους σύγχρονους στο να επιλέγουν τη μία ή την άλλη πλευρά. Οι συζητήσεις γίνονται δημόσια και όπου τα πράγματα είναι ασαφή ή μπερδεμένα, ξεκαθαρίζονται με συζητήσεις με επιχειρήματα και αντιεπιχειρήματα. Μόνο ένα πρόβλημα αποσύρεται από αυτή τη δημόσια εξέταση και ενοχλεί ακόμη και να το αναφέρουμε: το εβραϊκό ζήτημα. Είναι ταμπού στη δημοκρατία.

Ο Εβραίος είναι ανοσοποιημένος απέναντι σε όλους τους χαρακτηρισμούς μπορεί κανείς να τον πει παλιάνθρωπο, παράσιτο, απατεώνα, κερδοσκόπο, όλα κυλούν πάνω του όπως το νερό στο αδιάβροχο. Πείτε τον όμως Εβραίο και θα εκπλαγείτε από το πώς αναπηδά, πώς επηρεάζεται, πώς ξαφνικά καταρρέει: «Με ανακάλυψαν».

Δεν έχει νόημα να υπερασπιστείς τον εαυτό σου ενάντια στον Εβραίο. Επιτίθεται με αστραπιαία ταχύτητα από τη θέση ασφαλείας του και με την σχολαστικότητά του θα συντρίψει κάθε απόπειρα άμυνας του αντιπάλου.

Γρήγορα στρέφει τις κατηγορίες του επιτιθέμενου πίσω σ’ αυτόν και ο επιτιθέμενος γίνεται ο ψεύτης, ο ταραχοποιός, ο τρομοκράτης. Τίποτα δεν θα ήταν πιο λάθος από το να προσπαθείς να αμυνθείς από αυτό. Αυτό ακριβώς θέλει ο Εβραίος. Στη συνέχεια, εφευρίσκει νέα ψέματα κάθε μέρα, ενάντια στα οποία ο αντίπαλός του πρέπει τώρα να υπερασπιστεί τον εαυτό του, και το αποτέλεσμα είναι ότι ξοδεύει τόσο πολύ χρόνο για να αμυνθεί που δεν έχει χρόνο να κάνει αυτό που πραγματικά φοβάται ο Εβραίος: να του επιτεθεί. Ο κατηγορούμενος έχει γίνει πλέον ο κατήγορος, και με πολλές φωνές σπρώχνει τον κατήγορο στο εδώλιο. Αυτό συνέβαινε πάντα μέχρι τώρα όταν ένα άτομο ή ένα κίνημα τολμούσε να πολεμήσει τους Εβραίους. Αυτό θα συνέβαινε και σε εμάς αν δεν είχαμε πλήρη επίγνωση της φύσης του και αν δεν είχαμε το θάρρος να βγάλουμε τα ριζικά συμπεράσματά μας από αυτή τη γνώση. Και αυτά είναι:

1. Δεν μπορεί κανείς να πολεμήσει τον Εβραίο με θετικά μέσα. Είναι αρ-

νητικός, και αυτή η αρνητικότητα πρέπει να διαγραφεί από το γερμανικό σύστημα, διαφορετικά θα το διαφθείρει για πάντα.

2. Δεν μπορεί κανείς να συζητήσει το εβραϊκό ζήτημα με τους Εβραίους. Δύσκολα μπορείς να αποδείξεις σε κάποιον ότι έχεις το δικαίωμα και το καθήκον να τον καταστήσεις αβλαβή.

3. Δεν πρέπει να δίνει κανείς στον Εβραίο στη μάχη τα ίδια μέσα που θα έδινε σε έναν τίμιο αντίπαλο, γιατί δεν είναι έντιμος αντίπαλος. Θα χρησιμοποιήσει τη γενναιοδωρία και την ευγένεια μόνο για να παγιδεύσει τον εχθρό του.

4. Ο Εβραίος δεν έχει λόγο στα γερμανικά ζητήματα. Είναι ένας ξένος, ένας ξένος για τον λαό, που απολαμβάνει μόνο τα δικαιώματα του φιλοξενούμενου ανάμεσά μας, δικαιώματα που πάντα καταχράται.

5. Η λεγόμενη θρησκευτική ηθική των Εβραίων δεν είναι καθόλου ηθική, μάλλον ένας οδηγός εξαπάτησης. Γι’ αυτό δεν έχουν κανένα δικαίωμα προστασίας και προφύλαξης από το κράτος.

6. Ο Εβραίος δεν είναι πιο έξυπνος από εμάς, μόνο πιο πανούργος και πονηρός. Το σύστημά του δεν μπορεί να νικηθεί οικονομικά – αγωνίζεται οικονομικά ακολουθώντας εντελώς διαφορετικές ηθικές αρχές από εμάς –, αλλά μόνο με πολιτικά μέσα.

7. Ένας Εβραίος δεν μπορεί να προσβάλει έναν Γερμανό. Οι εβραϊκές συκοφαντίες δεν είναι παρά διακριτικά τιμής για έναν Γερμανό αντίπαλο των Εβραίων.

8. Η αξία ενός Γερμανού ή ενός γερμανικού κινήματος αυξάνεται με την αντίθεση στον Εβραίο. Αν κάποιος δεχθεί επίθεση από τους Εβραίους, αυτό είναι ένα σίγουρο σημάδι της αρετής του. Όποιος δεν διώκεται από τους Εβραίους, ή που επαινείται από αυτούς, είναι άχρηστος και επικίνδυνος.

9. Ο Εβραίος κρίνει πάντα τα γερμανικά ζητήματα από την εβραϊκή σκοπιά. Επομένως το αντίθετο από αυτό που λέει είναι σωστό.

10. Πρέπει να πείτε ναι ή όχι στον αντισημιτισμό. Όποιος υπερασπίζεται τους Εβραίους αμαρτάνει απέναντι στο δικό του λαό. Κάποιος μπορεί να είναι μόνο υπηρέτης ή αντίπαλος των Εβραίων. Η αντίθεση με τους Εβραίους είναι θέμα προσωπικής καθαριότητας.

Με αυτές τις αρχές, το αντιεβραϊκό κίνημα έχει πιθανότητες επιτυχίας.

Και γι’ αυτό οι Εβραίοι αντιμετωπίζουν σοβαρά και φοβούνται μόνο ένα τέτοιο κίνημα.

Το γεγονός ότι, από την άλλη, φωνάζει και παραπονιέται για ένα τέτοιο κίνημα είναι επομένως μόνο μια απόδειξη ότι είναι σωστό. Ανυπομονούμε λοιπόν να βρούμε άμεσα τις σχετικές αποδείξεις για τις γραμμές αυτές στις εβραϊκές εφημερίδες. Εκεί μπορεί να φωνάζουν για τρόμο. Απαντάμε με τη γνωστή φράση του Μουσολίνι: «Τρόμος; Ποτέ! Είναι κοινωνική υγιεινή. Βγάζουμε αυτά τα άτομα από την κυκλοφορία, όπως ακριβώς βγάζει ένας γιατρός ένα βακτήριο από την κυκλοφορία».